

24 Φεβρουαρίου 2024

Ιεροδιάκονος Διονύσιος Σταυροβουνιώτης (1830-24 Φεβρουαρίου 1902)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Από τη Λευκωσία μετέβη στην Κωνσταντινούπολη, όπου διετέλεσε διάκονος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, αλλά και της μητροπόλεως Κιτίου. Διψώντας τη φίλη κάθε φιλόθεης ψυχής ησυχία έφθασε στην αγιορειτική, ησυχαστική, ασκητική και ερημική σκήτη των Καυσοκαλυβίων, για να δρέψει το μέλι της αρετής στην Καλύβη του Αγίου Ιερομάρτυρος Χαραλάμπους. Εκεί κείρεται μεγαλόσχημος μοναχός και μαθαίνει την ωραία τέχνη της αγιογραφίας, στην οποία άριστευσε, όπως και της βυζαντινής μουσικής.

Περί το 1875 επιστρέφει στην πατρίδα του και κατευθύνεται στην ερημωμένη μονή Σταυροβουνίου. Γίνεται διακριτικός πατέρας οσίων μοναχών. Η μεγάλη στέρηση τον αναγκάζει να επανακάμψει στο αγαπητό του Άγιον Όρος με την τετραμελή φιλόθεη συνοδεία του, όπου παρέμεινε επί μία τετραετία και πλέον.

Το 1882 συναντάται σ' ένα ησυχαστικό Κελλί παρά τη μονή της Τροοδίτισσας. Η ησυχία τον θέλγει, τον συναρπάζει και τον κατανύσσει. Συνάμα εργάζεται την αγιογραφία. Μετά τη μεγάλη πυρκαϊά του 1888, της μονής Σταυροβουνίου, προσκαλείται και αναλαμβάνει ηγούμενός της το 1889. Αρχίζει εράνους για την ανασυγκρότηση της μονής. Σύν-τομα έρχονται στην υπακοή του ενάρετοι Κύπριοι πατέρες, πρώην Αγιορείτες, ο Βαρνάβας και οι αυτάδελφοι Γρηγόριος και Καλλίνικος. Ως ηγούμενος ο Διονύσιος στερέωσε το κοινοβιακό σύστημα, τηρώντας απαρασάλευτα τους αρχαίους μοναχικούς θεσμούς του ισάγγελου πολι-τεύματος. Ο πόθος της ησυχίας τον έφλεγε ακατάπαυστα. Έτσι όλη την εβδομάδα παρέμενε σ' ένα φτωχοκάλυβο έξω της μονής, ασκούμενος, προσευχόμενος, αγιογραφώντας, και μόνο τα Σαββατοκύριακα ανέβαινε στη μονή, για να λειτουργήσει και να νουθετήσει τους δέκα μοναχούς του, ως ένας ησυχαστής.

Τ' όνομά του, όπως όλων των φυγόδοξων μοναχών, δεν έγινε ευρύτερα γνωστό και δεν πέρασε στα λεξικά του κόσμου.

Μια ρήση του, που φύλαξε ένας υποτακτικός του, αφήνει να διαφανεί ο πλούτος του εσωτερικού του μεγαλείου και ο πόνος των οσίων, που δεν βρίσκουν κάποιον να εκμυστηρευθούν την πολυτιμότητα της περιουσίας τους εντός της «ένδοξης αδοξίας» τους και της «θέας του Θεού». «Θέλω», έλεγε, «να μιλήσω και δεν βρίσκω άνθρωπον κατάλ-ληλον, και πλησιάζει το τέλος μου, και δεν θα βρεθεί κανείς να του πω για την πνευματική αυτή εργασία που τόσον εκοπίασα».

Το τέλος του ήταν οσιακό. Ενώ ένας υποτακτικός του απήγγειλε τους Χαιρετισμούς του Τιμίου Σταυρού, είδε ο ετοιμοθάνατος μακάριος Γέροντας τον

Τίμιο Σταυρό του Κυρίου να λάμπει και άκουσε υπέροχη αγγελική υμνωδία. Είπε τρεις φορές το «Θεοτόκε Παρθένε» και τη Δοξολογία. Με το «Αμήν» της Δοξολογίας, παρέδωσε το πνεύμα του στα χέρια του Πλάστη του. Ήταν 24.2.1902. Η προσωπική του περιουσία ήταν λίγα βιβλία και λίγες εικόνες. Στις νεκρολογίες αναφέρεται η ασκητικότητά του, η σεμνοπρέπειά του και η αγαθότητά του. Κατά τη μετά τρία έτη ανακομιδή του τα οστά του βρέθηκαν «να αποπνέουν λεπτήν ευωδίαν».

Πηγές - Βιβλιογραφία

Αθανασίου Σταυροβουνιώτου αρχιμ., Ο Γέροντας Διονύσιος Καυσοκαλυβίτης (1816- 1901), Πρωτάτον 17/1989, σσ. 104-106. Ιωσήφ Βατοπαιδινού μοναχού, Οσίων μορφών αναμνήσεις, Άγιον Όρος 2003, σσ. 15-19. Κωστή Κοκκινόφτα, Ο Διονύσιος Χρηστίδης και η επανίδρυση της Μονής Σταυροβουνίου το 1889, Λευκωσία Κύπρου 2008.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Β΄, εκδ. Μυγδονία σ. 35-37